



Николай Близнаков

Лабиринт

На следващия завои вече се спрях. Нищо определено не бях разбрал дотук, а и напред виждах все същото – еднообразните високи стени от неизвестен мек материал, които нищо не обещаваха, завои, завои и много разклоняващи се коридори. Цял лабиринт. Трябваше да разбера какво се крие в него, да изтръгна тайната му въпреки подличкото олекване в стомаха ми, сякаш с всяка крачка рискувах все повече и някаква потайност ме дебнеше иззад завоите. Разбира се, това бяха глупости, смътните предчувствия и тем подобни са много уместни само с чашка кафе след вечеря в женска компания, така че не им обръщах внимание, още повече че всичко бе тихо, спокойно и свършено пусто.

Наложих си да продължа напред. Това странно „каменно цвете“ (така си го нарекох, за да се чувствам малко по-уютно тук) бе моят шанс. Когато стените му се изправиха пред въсдехода ми, разбрах, че ако само го заобиколя, нищо няма да науча. И ето вече няколко минути внимателно пристъпвах все по-навътре. Отдолу – най-обикновена тазанска почва, а от двете страни скали, изградени от много мек наглед камък, покрит със зелено-синкав мъх и множество леки пукнатини, между които се оформяха миниатюрни „възглавнички“ с неправилна, заоблена форма. Много вандалско щеше да е да издълбая с бластера няколко ниши и се покатеря до билото на една от стените, но ако бях сигурен, че никой от нашите няма да разбере... Дали бих се въздържал?

А животът тук не бе само в мъховидни форми. Срещяха се следи от едри движещи се същества и именно едно от тях ме доведе до входа на „каменното цвете“. Допусках, че съществата може би се крият навътре в лабиринта, допусках, че могат да са опасни и агресивни, и напредвах предпазливо, с готов бластер. Странната обстановка и тишина наоколо провокираха въображението ми и то вече не се поддаваше на дисциплина – вече си представях, че може зад всеки ъгъл да се крие нещо неопикуемо, че ей сега в стената ще се открие таен отговор и нещо ще изскочи оттам, че всички тези скалисти лабиринти не са нищо друго, освен обвивката на животно, което ходи навън на лов, а вътре се прибира за почивка. Последната хипотеза ми се стори особено елегантна и както пристъпвах внимателно, продължих да си я развивам. Да... сигурно лабиринтът е нещо като черупката на охлюв, разбира се, неизвестното животно често напуска „къщичката“ си, за да ловува... впрочем може би не е едно, а са много, може би се е оформила някаква странна симбиоза от организми, самостоятелни до известна степен, но свързващи се при нужда и лабиринтът е тяхната крепост? Или... кой знае, може би част от тях? Сега вече определено започна да ми става неприятно, като че ли

любознателността ми вече не се уравниаваше с разпаления от въображението инстинкт за самосъхранение, спрях се и внимателно се заослушах, защото ми се стори, че чувам някакви неясни шумове. Нещо като къркорене, като движение на течности в затворен обем и просмукване на въздух – приличаше ми ту на дишането на хремав великан, ту на влачене на голо тяло по пясък... но не, беше нещо различно, разбира се, при това доста неприятно, защото не бях сигурен нито откъде идва, нито какво е, нито дори дали наистина съществува, или е плод на напрегатите ми до крайност сетива. Все пак реших да допра шлема си до скалистата стена... звуците се чуваха по-силно, да. И това ми помогна поне да взема решение и да тръгна обратно.

Бях навлязъл лекомислено доста навътре и сега се упреквах за това. Наистина може би друг лесно би се заблудил в този лабиринт от коридори, които непрекъснато се виеха и пресичаха под разни ъгли, но мен това не ме безпокоеше – имах основания да се гордея с усета си за ориентировка. Добре помнех как да изляза от лабиринта, но странното присъствие на нещо... на нещо... или на някой... което ми се струваше, че долавам, ме караше – срамно, наистина! – почти да подтичвам към изхода.

Тогави си наложих с усилие на волята да намаля крачките си и дори за малко да спра напълно. Не, нищо не ме гонеше отзад, само странните звуци не бяха стихнали... Нищо чак толкова особено нямаше, просто нервите ми не бяха издържали на безкрайната плетеница от коридори, отклонения и завойчета и на непрестанното очакване, че зад следващия завой те чака, в най-добрия случай, триглава ламя, а в най-лошия... Просто всичко бе от напрежението, спокойно, Ник, си казах, нищо няма, дишай равномерно и дълбоко, но щом нервната ти система е сдала – прибирай се на кораба.

Тръгнах пак към изхода, с насила забавена крачка, и колкото повече го приближавах, толкова повече ми олекваше. Оставах ми петдесетина крачки, добре помнех тези първи завои... още два, и съм на изхода, ето, това е последният завой и като го мина – излизам – добре поне че с ориентирането съм без грешка.

Най-после завих... и застинах.

Никакъв изход нямаше пред мен. Никакво изходче дори, а само зелена стена с едва доловими заоблени издутини (като брадавици?). Не беше за вярване! Осем десни и седем леви завоя, посока на оста североизток, пълно отчитане на срещнатите 11 разклонения... не, не можеше да бъде аз да се заблудя, пък дори в истински лабиринт като този!

Стоях втрещен и едва удържах нещо, което се бе срутило върху мен – не, не толкова неприятния факт, че не бях улучил изхода, колкото сгромоляването на една представа за самия мен, на една куха илюзия, както изглеждаше вече. Не че е кой знае какво важно качество, сигурно има и поне 500 по-важни, но умението ми да се ориентирам в пространството, което никога не бе ме подвеждало, беше съкровен източник за малко повече самочувствие. И сега...

Нещо в света се беше срутило.

Излишно бе да стоя на едно място – пред мен имаше стена, но изходът трябваше да е някъде наблизко, в първото или второто разклонение вляво или вдясно, уверен бях, че посоката със сигурност е вярна – североизток. На влизане се бях движил срещу тукашното слънце, на излизане то бе в гърба ми. Едва ли съм се отклонил повече от 20–30 метра.

Тръгнах наляво – един... два... три... и в четвъртия коридор нищо. Върнах се пак към центъра, пак обезпокоен, и сега тръгнах надясно, като този път реших да оставям дълбоки следи в пръстта там, където коридорите се разклоняваха. Прерових сега не четири, а шест или седем поредни отклонения вдясно – бях сигурен, че всяка секунда ще зърна изхода! – и пак нищо... Реших, че не действам достатъчно методично, и се върнах в центъра. Явно не можех да разчитам на усета си – от чуждо планетно магнитно поле ли, от нещо друго ли, но той не бе наред. Сега начертах скица на картон и пак започнах търсенето, като внимателно отбелязвах всичко по нея... Така минаха още няколко минути. Едва тогава наистина се притесних. Изведнъж си помислих, че всичко е напразно, измъкване оттук няма и ме очаква нещо съдбовно, неотвратимо, срещу което всякакви усилия са безсмислени. И все пак това още не бе истинска паника, не още. Наясно бях, че трябва да се върна в началния, „нулевия“, коридор, който най-добре познавах, и без да бързам, пак се отправих към него. За кратко успокоен от взетото решение можех да обърна отново внимание на околното и да установя най-важното. *Нещо се беше променило.*

Но не схванах веднага каква е промяната. Дългите сенки от ниско спусналото се слънце придаваха тайнствен и зловещ вид на скалите наоколо, още повече че слабите и неясни преди шумове се бяха засилили и обогатили – към блъбукането и къркоренето се примесваха звуци от суркане и тъпо пляскане – невероятно беше да идват от скалите наоколо, но пък и в никой от многобройните коридори не бях забелязал нищо, което да ги обяснява. Ако бях попаднал просто в един много сложен лабиринт, щях да се радвам, но още не смеех да мисля какви други

обяснения може да има, когато бях принуден да спра, тъй като пътят ми бе препречен от стена.

Но тук... не трябваше да има стена. В никакъв случай! Защото... защото преди малко бях оставил ясни следи в този коридор... а сега... скалата го затваряше напълно! И не само това.

Скалата бе закрила *наполовина* една от стъпките ми така, сякаш бях ходил по тази земя преди милиони години, когато неизвестни геологически процеси бяха родили тези странни каменни стени.

Това, разбира се, бе невъзможно. Сигурно и вие бихте се изненадали така, ако родната ви къща или някое добре познато масивно здание в града ви се придвижи крачка напред и затисне под стената си захвърлена обувка или част от изгърсен вчерашен вестник!

И все пак скалата, закрила стъпката ми, се изпречваше пред мен. Значи... значи скалата се движи... *движеща се скала*... Осъзнах го тъй бавно и мъчително, сигурно защото не исках, не желяех да го приема, не!

Но... движещи се скали няма.

Значи бе ясно поне едно – никакъв „скален лабиринт“, никакво „каменно цвете“ не е това, а... нещо живо.

Признавам, при този извод ми се стори, че в стомаха ми господства пълен вакуум. Обзе ме ужас. Още повече че условното „вероятно“ бе съвсем излишно – „стените“ се движеха вече така видимо, „брадавиците“ по тях ту се всмукваха, ту се издуваха с такъв неприятен мляскащ звук и конфигурацията на коридорите се изменяше тъй очевидно, че стоях напълно парализиран от прозрението си. Нямах основание да се съмнявам – намирах се във вътрешността на някакво живо същество... Доскоро случайните и неопределени движения на коридорите сега вече все повече ми напомняха... перисталтиката на огромни, лениви черва, които целенасочено изтласкват полусмляната храна и веднъж възникнала тази представа вече не можех да я преодоля, макар че добре осъзнавах как подпомага тя паниката и отвращението от положението, в което се намирах, да диктуват поведението и обезсилват волята ми.

Стените като че ли се издуваха отвътре от мощна струя въздух или от налягането на някаква течност и почти се допираха, закривайки за малко цялата ширина на коридора, след това спадаха, за да се издуят отново, но вече малко по-напред. Така „вълната“ идваше все по-близо и по-близо до мен, а аз си стоях на място, прикован от ужаса на неприятното прозрение, без все още ужасната перисталтика да ме накара да се измества. Последното отклонение от коридора бе на 4–5 метра от мен и

едва когато вълната от конвулсии го достигна, се сетих, че единственият ми изход е там – затичах се назад, преодолявайки последните остатъци от гордостта си и срама, който изпитвах от ужаса, вдъхнат ми от този странен организъм.

Беше късно.

Стените на огромното „черво“ се движеха в почти правилен ритъм и вече настъпваха към мен отсам разклонението. В другата посока коридорът бе затворен от новопоявилата се стена – с две думи, намирах се в съляп израстък, в някакъв апендикс, от който втори изход нямаше. Двайсетината метра, които ме делеяха от движещата се тъкан, ми осигуряваха само няколко секунди за размисъл, не повече. Огледах отново стените вляво и вдясно – не, не можех да премина през тях, пък и откакто разбрах що за „стени“ са това, не горях от желание да се катеря по тях и дори да ги докосвам. Вгледах се в издуващите се части, които настъпваха към мен, и ми се стори тогава, че те се „съобразяваха“ с положението ми. Да, да, когато не стоях в центъра на коридора, а вляво, то лявата стена се издуваше едва-едва, а дясната много силно, така че почти се допираха. Това бе нещо живо... но дали и разумно? Дали се съобразява с размерите на плячката? Между двете стени и при издуването оставаше тясна пролука, 3–4 см, през които, естествено, не можех да премина. Не бе ли това „съобразяване“ с моята ширина?

Мисълта, да застана така, че тялото ми да изглежда много „по-широко“, отпърво не ми се видя особено убедителна. Ала няхах вече какво време, проснах се по корем, напречно на ширината на коридора, с надеждата, че икономичното черво ще се свие по-малко, тъй като за толкова широко тяло като моето пълно свиване не е необходимо. Ако сметката ми бе правилна, чудовището, в чиито вътрешности се намирах, би свиело стените си така, че да ме смачка, но съвсем не докрай. Но ако бе разумно? Или ако не отреагирваше автоматично на промяната в ширината на жертвата?

Нямаше за кога да се терзая с предположения – издутините се приближиха плътно до мен, като процепът между тях се бе увеличил наистина, но съвсем малко, все пак няхах избор, издържах буквално до последната секунда и само миг преди брадавичестата пулсираща повърхност да се допре до тялото ми, се изправих и с рамото напред преминах рязко през фаталния процеп... затичах се – нови вълни следваха по коридора, но сега не бе трудно да се добера до страничното разклонение и бързо да се отдалеча на стотина метра от най-близката опасност.

Едва тук осъзнах какво изпитание съм преминал, едва сега ме

разтърси продължителна тръпка и усетих мокротата на изпотения си гръб. За няколко секунди само така се отпуснах, че ми изглеждаше невероятно същото това аз преди минута да се измъква без колебания по единствено възможния начин с толкова хладнокръвни, безупречно точни движения в най-подходящия миг. Отново и отново, непрестанно, поне за десети път разигравах решителните 3–4 секунди – гледах някак си отстрани на човека, който бе успял, възхищавах се на безпогрешните му ходове, без ни най-малко да се идентифицирам с него.

А все пак това бях аз! Аз се измъкнах от гнусния апендикс, аз успях да излъжа лабиринта и след като той така лесно се лъже, значи няма защо да се страхувам особено, нали така? Значи трябва само да се запазва самообладание във всеки случай, дори в най-безизходния да не допускам паника и объркване и всичко ще е наред! С търпение и самообладание ще изляза от него – спокойствието ще е за мен нишката на Ариадна!

...Перисталтиката продължаваше, аз се движех бавно, като избирах коридори, в които стените едва-едва се издуваха. Опитвах се да си представя какво би станало, ако ме бяха спипали „възглавничките“. Може би хващайки жертвата, те все повече притискат, докато я смачкат напълно, и след това смелят? Може би само пробиват в една точка кожата (в моя случай и дрехата) и впръскват в тялото някакви силно действащи сокове или киселини, които преваряват и смилат жертвата, преди да бъде „пое-та“ и усвоена от гигантския капан-лабиринт? А може би измъкват тялото от костюма като кренвирш от обвивката му, след като е скъсан по средата...

Постепенно забелязах, че активността на лабиринта бе така насочена, че аз, търсейки по-спокойни „води“, постепенно се премествам към центъра на странния организъм. Това обаче никак не ми харесваше. Крайно време беше да изработя някаква цялостна стратегия, след като открих успешна тактика, но все още не знаех какво в края на краищата представлява този лабиринт. Нещо като грамадно насекомоядно цвете? Това бе най-вероятното. Но не бе ли нещо като морския червей зелена бонелия – там мъжкят се прикрепя за цял живот в отделителната система на десетки пъти по грамадната женска? Или всичко това е някакъв странен пример за симбиоза между два, три или четири различни вида? Но най-натрапчива бе аналогията с гигантски вътрешности, с лабиринт от нечии преплетени черва, което естествено ме изпълваше с погнуса, но и със страх.

И все пак най-вероятно земните аналогии не можеха да помогнат –

трябваше да избирам вариант при крещящ недостиг на информация – съвсем като великите пълководци, нали?

I вариант. „Оставям се на течението и то рано или късно ме принуждава да се озова в центъра на системата. Поне ще разбере какво е това чудо.“

„Да, но е опасно. Кой знае какво ще завариш там – едва ли случайно перисталтиката се опитва да те изтика именно в центъра. Не се ли боиш, че няма да издържиш ужасната гледка, която може би би се открила пред очите ти?“

II вариант. „Да чакам изменение на обстановката, като се разхождам из по-спокойните части на лабиринта.“

„Да, да блуждаеш безкрайно, докато накрая паднеш от изтощение и стените те смелят по един от гореописаните начини!“

„Добре, има и III вариант – преодолявам две-три опасни стеснения към периферията на лабиринта и се измъквам навън през някой изход.“

„А ако няма изход?“

„Трябва да има. Може временно да се закрива, но изход трябва да има. Пък може и да се опитам да се покатеря по стените, щом стигна последната преграда...“

„Твърде оптимистично. А сигурен ли си, че ще можеш да излъжеш стените още няколко пъти, както успя веднъж?“

„Вероятно ще успя, инстинктът е елементарен. А и просто нямам избор – стените не само се издуват, но се и местят, така че рано или късно ще успеят да ме притиснат.“

Изведнъж, съвсем неочаквано – тъй неочаквано, че ми се стори не-реален, чух някакъв нов силен звук.

Приличаше удивително на животински рев... да, на квиченето на едрите тронави „клу“... приличаше, сигурно защото си беше точно това – ревът на ужасено животно, идващ някъде не много отдалеч. Беше така неправдоподобно... като халюцинация. Но ревът се повтори и потрети, стори ми се дори, че усещах вибрациите на почвата под тежкото туловище, и се наложи да призная, че не сме сами двамата с лабиринта – ми-съл, с която вече бях свикнал.

Отправих се към звука. С всяка крачка обаче напредването ми ставаше все по-трудно и по-опасно – бързи „вълни“ преминаваха по стените на коридорите и трябваше да прилагам цялото си новопридобито умение, за да се промъквам през процепите. Най-сетне тропотът пред мен секна заедно с последния рев, заместиха го други, непознати звуци и услужливото ми въображение побърза да синтезира няколко варианта

на кратката агония и започналото смилане... Неволно потреперах. Та нали моето тяло можеше да бъде притиснато и смляно в някой ъгъл, а току-що ми бяха доказали, че не е в традициите на гигантското хищно „цвете“ да прощава. И преди още да успея да потуша смута в душата си, ситуацията рязко се влоши – пулсиращият коридор пред мен сякаш побесня, перисталтиката вече заприлича на серия непрекъснати малки избухвания, които се опитваха да ме обхванат отвсякъде... Да, твърде очевидно бе всичко този път... Съвсем ясна бе станала връзката между... моята паника и активността на системата, за да си позволя да я пренебрегна. Та, разбира се, лабиринтът отреагирава с „перисталтика“ само когато истински животински страх обхване проникналото вътре същество, когато паниката го овладее и то започне в ужас да се лута насам-натам! Не беше ли и с мене същото? Нищо особено нямаше в началото, но колкото повече навлизах в лабиринта, толкова дремещият някъде дълбоко у мен атавистичен страх от неизвестното изплуваше нагоре, а с него се пробуждаше постепенно и активността на „коридорите“; техните движения на свой ред увеличаваха притеснението и безпокойството, което състояние още повече стимулираше системата... и така нататък, една устойчива обратна връзка между двете явления, която може само при изключителни случаи да се прекъсне. Както успях аз при първото ми измъкване от апендикса... Да, разбира се, после се успокоих, разбрах, че съм по-силен от лабиринта именно с разума си, мозъкът ми не излъчваше „паника“ на неизвестната вълна, към която бяха чувствителни стените – и нищо, никакви атаки към мен, само общото вълнение, обхванало целия организъм, продължаваше. Едва тук, около погнатото животно, предизвикало само своята безизходица, моето смущение наново предизвика агресивността на системата и „вълните“ полетяха по коридорите към мен.

Вече знаех основното. Отпусках се и мисълта ми плуваше някъде далеч, а вълните укротяваха своя бяг и постепенно замираха, докато накрая само неясният шум и лекото потрепване на стените издаваха, че гигантският организъм още не се е успокоил напълно, все още е „на лов“. И нямаше вече нужда от печелившата тактика за минаване през тесни процепи, защото бях разбрал главната тайна на лабиринта.

Но не бях разбрал всичко, разбира се. Задавах си десетки въпроси, на които нямаше сигурен отговор. Например, какво привличаше другите животни в този огромен капан? Не бяха ли получили рефлекс да се държат настрана от него? Не ги ли влечеше нещо в неговия център – може би някакъв водоизточник, около който се е настанил лабиринтът?

Успяваха ли някои да излязат от плетеницата, без да разбудят със страха си дремещия хищник? Само на енергията и веществата, които получаваха от пленените животни, ли разчиташе грандиозният лабиринт, или беше същевременно растение, което може директно да ползва енергията на тукашното слънце и веществата от почвата? И дали... дали не е всъщност онова разумно създание, което търсим?

Ха, отговорите са съвсем близо. Черна сянка мина отгоре ми и бързо вдигнах глава – не, не беше непознато животно, а индипланът на Мария, който меко се приземи отвъд лабиринта, на стотина метра от мене. Открила ме е най-последно. Знаем какво ще предположи веднага щом ѝ разкажа приключенията си – че имаме шанса да открием някаква изоставена машина, ако не и фабрика на чужда цивилизация. Какво пък, не е съвсем невъзможно...

Само че... каква беше тази хитра усмивчица на лицето ѝ? И как така точно сега се появи? Да не би... отнякъде да ме е следила? Да има пръст в цялата тази работа? Да експериментират с мен като с животно?!

– Мария! – изкрещях аз. – Мария!!!...

КРАЙ

© 1992 Николай Близнаков

Източник: <http://bezmonitor.com> (през <http://sfbg.us>)

Публикация:

КОНТАКТЪТ НЕВЪЗМОЖЕН. СБЛЪСЪК С ЧУЖДИЯ РАЗУМ. 1992. Изд. Неохрон, Пловдив / Изд. Хермес, Пловдив. SF Трилър, No.6. Ежемесечен алманах за остросюжетна литература. Ред. съставители: Иво ХРИСТОВ, Николай СТРАНСКИ. Превод: Красномир КРАЧУНОВ. Печат: „Полиграфия“ АД, Пловдив. Формат: 120×165. Страници: 160. Цена: 9.50 лв.

Съдържание:

(въведение) – с.2;

Черният хищник, Алфред ВАН ВОГТ – с.3;

Този невъзможен свят, Клифърд САЙМЪК – с.67;

Тайните инструкции, Кейт ЛАУМЪР – с.119;

Лабиринт, Крис НИКЪЛС – с.143;

Сблъсък с чуждия разум [послеслов] – с.156;

Промени в абонамента – с.157;

Перспективна програма – с.158;

Анкета – с.159;

Национален „SF Трилър Клуб“ – с.160.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/522>]